

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 raís.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

SARASATE.

Al saló de descans quan acabava...
de conmoura a tot'hom ab lo que toca
hi escoltat lo que 'l públich murmurava.
Veus' aquí 'l que hi sentit de boca en boca:

Una nena molt guapa:—¡M' enamora!
Es un ángel del cé! que vè á la terra!
Una mamá:—¡Quin gendre, Leonora!
Un músich:—May més toco: aixó m' aterral!

Un pare que té un noy:—¡Quina carrera!
Un porter:—¡Cap com ell!... Si n' hi ha d' artistes...
Un perruquer:—No hèn vist sa cabellera?
Creguéu: es lo Sanson dels violinistas!

Un crítich: Admirémló! Vent en popa
vá al temple de la gloria: es un desvari
sentí 'l tocar: es lo millor d' Europa,
del mon y del sistema planetari.

Tothom: Bravo! Molt bè!... Tot Barceloná:
—Es asombrós!... No pot imaginarsel!...
Un servidor:—Bah, bah, Sr. Giroña:
¡me vol creure á n' á mí? Ja pot desarse.

COLONISTA.

Il vero violino del diávoló.

SARASATE.

Ha passat per Barcelona com un metéoro: cinch vegades no més s'ha deixat sentir, tres al Principal, una al saló de concerts de la fàbrica Bernareggi i un'altra al Ateneo barcelonés, y per tot arreu ha rebut tempestats d'aplausos y ovacions com may s'havien tributat a cap artista. Un any enter que s'hagués estat entre nosaltres, y estich segur que no havien de apagar-se may ni 'ls aplausos, ni l'admiració, ni l'entusiasme.

Pero Sarasate no pertany a Barcelona, ni a Espanya tant sols; pertany al mon: la gloria de un artista de la seva talla es universal.

En va m'esforsaria per descriure l'efecte que produheix. Sols sentintlo a n'ell se compren lo fanatisme artístich. Jo portaré a escoltarlo a l'home més apàtiche per la música, y 's quedarà embadalit, subjugat davant d'aquell prodigi.

Lo violi en las sevas mans riu, plora, descriu, pinta, parla, canta, con mou, extassia, aturdeix. Si Mahoma l'hagués conegut no hauria promès als creyents un cel ple d'hermosas huris y unas delicias inagotables. Bastabali dir: «En Sarasate tocará l'violí per tota una eternitat» y tothom seria moro.

En Sarasate es fill de Pamplona: es navarro, y si es cert que 'ls navarros son tossuts, pot dirse que desde noy va tenir la tossuneria de saber tocar lo violi com cal: y tossuneria navarra s'ha sortit ab la seva.

Vá neix el 10 de mars de 1844. Fill de un músich de regiment, la diputació provincial de Pamplona vá pensionarlo, y ja a la edat de 13 anys vá obtenir lo primer premi de violi en lo conservatori de Paris. Fins a 23 anys vá darse al estudi. Son pare havia estat de guarnició a Barcelona, y l'home Sarasate havia passat entre nosaltres algunas vacaciones.

Després vá dedicarse a recorre las principals nacions de Europa: Fransa, Bèlgica, Holanda, Austria, y fins Turquia van admirarlo. Passá a América y sembla por tot arreu la mateixa admiració. L'emperador del Brasil vá regalarli l'magnífich Stradivarius ab que toca, del qual, sempre que se 'l vulga vendre, n'hi ha promès 50 mil pessetas lo museo de música de Londres. De manera que si en Sarasate vol, pot arribar a ser lo que no ha sigut may ningú: inglés dels inglesos.

En 1870 tornava a Europa, y recorria de nou Fransa, Holanda, Inglaterra y Bèlgica. En 1876 se presenta a Leipzig y en lo Gervandhaus, lo proclaman lo primer violinista del mon.

Un autor predilecte de 'n Sarasate, Raff vá dir un dia després de sentirlo: «Jo me 'n portaré la gloria y ell se 'n durá 'ls quartos.»

Tenia rahó: lo violi de 'n Sarasate es una mina: per are 's calcula que guanya 30 mil duros cada any: més que en Lagartijo, qu' es tot lo que 's pot dir.

L'Europa l' coneix y l'admira: totes las *Illustracions* han publicat lo seu retrato y tots los periódichs l'hi han cremat incens.

A Copenhague, al marxar, vá trobarse l'estació plena de gent, y al dirigir-se al tren, lo jefe de l'estació vá acompanyarlo a un wagó-sala. en lo qual hi havia un retol que deya: «Reservat per Pau Sarasate.» Lo wagó estava alfombrat de flors y al mitj hi havia una magnífica corona, obsequi dels artistes de la capital.

La seva excursió per Espanya es un triunfo: l'anima s'entusiasma davant del artista; lo cor se con mou davant del espanyol.

¡Quina gloria la seva!... ¡Ser profeta en sa patria!... ¿Los sembla poch?

Y no obstant Sarasate, ab la seva rissada cabellera, ab los seus ulls negres y brillants, ab lo seu color moreno y teneat, prim, nerviós, interessant com un d'aquells admirables retratos de Velazquez, reb los aplausos ab una serenitat, ab una sanch freda que no 's comprenen. Correspon sempre al frenesi del públich ab una lleugera inclinació de cap. Tal vegada es qu'está tan avesat a sentir aquelles tempestats d'entusiasme, que ja no l'afectan.

El déu saber prou bé que lo que l'hi succeheix es natural. Cap artista reuneix com ell totes las condicions. Té agilitat, expressió, vigor, sentiment, bon gust, y no sols coneix tots los secrets y tots los recursos que té l'instrument, sino 'ls que no té.

—En Sarasate fa miracles, me deya un violinista. Y adverteixin que aquet violinista que créu ab miracles es ateo; sols que per ell en Sarasate es un déu.

Domina tots los géneros: y desde l'obra académica erissada de dificultats, desde l'concert alemany ple de grandesa, fins a las composicions de carácter popular, los aires russos y 'ls aires bohémis; la jota navarra, la malaguenya, l'habanera, la playera y l'zapateado, Sarasate ho interpreta tot ab arrebatadora maestria.

Algú l'hi ha dit:—Aixó es massa: no hauria de moure 's de un sol género: qui molt abraça poch estreny.

No es cert: per un home vulgar enhorabona; pero per qui té 'ls brassos de gegant, per un artista com en Sarasate qui molt abraça molt estreny.

En los temps antichs seria 'l concertista dels reys. Pero 'ls reys no lindrian prou mans per aplaudirlo com se mereix.

Avuy es lo concertista dels pobles, y tot lo mon l'admira y l'enriqueix.

A Madrit l'hi han dit *Cobranini*, en contraposició al gran *Paganini*.

Jo sols diré que per més que cobri, cobra poch. Artistas com en Sarasate no tenen prèu.

P. DEL O.

UN RECORT A PARRENYO.

SONET.

Deixa 'l pintor lo quadro en que fulgura lo color y la llum y la armonia, lo músich inspirat la melodia, y l'escultor l'imatge hermosa y pura. En monument de noble arquitectura eternament lo mestre se gloria; y ab l'imortal accent de la poesia la gloria del poeta sempre dura. Sols l'actor al morir ab ell s'emporta de son geni admirat l'obra galana; al morir per lo mon, queda ella morta. Mes tú Parrenyo, no; ta gloria ufana que una escena créa potenta y forta viurá tant com la escena catalana.

J. ROCA Y ROCA.

RECULLIT AL PRINCIPAL.

PARLANT DE 'N SARASATE.

Un possibilista:—Es lo Castelar dels músichs.
Un conservador:—Es més monstuo ell qu' en Cánovas.

Un aficionat:—Té molta escola.
Un estudiant:—¿Escola? No té escola: té universitat.

Un professor de violi:—Es massa execució per un home sol.

Un marit:—¡Y ab quin sentiment que toca!...
La seva senyora:—No digas aixó Tomás: guanyant doscents duros cada nit vols que toqui ab sentiment?

Un intel·ligent:—¡Quin arch, l' arch de 'n Sarasate!...
Es un arch continuu: no se sab ahont comensa ni ahont acaba.

Un positivista:—No es l' arch lo admirable: lo que no se sab ahont comensa ni ahont acaba es lo talent ab que 'l maneja.

Un músich:—Un no sab quan admirarlo més, si quan toca música francesa, alemanya, russa, bohemia ó espanyola.

Un professor de llenguas:—Sempre: aquest artista ha trobat lo llenguatge universal.

Tothom:—¡Es impossible tocar millor!...
Jo:—Es l'únic artista respecte al qual tots los parers están conformes.

N. N. N.

TEATRO CATALÁ

CEL ROGENT.

L'Aules será sempre un poeta dramátich, que sorprendrá al públich ba lo gran caudal de xistes que esparra per las sevas obras.

Un argument senzill, poch personatjes, contadas escenas l'hi bastan per interessar al públich y ferse aplaudir ab entusiasme. La seva última producció vá valerli un triunfo. Tres vegadas ¡durant un monólech! vá ser cridat a las taulas.

No puch resistir la tentació de ferlos coneixe la part més sustanciosa d'aquesta escena. 'S tracta de un marit cansat del matrimoni, y esclama parlant de quan era solter:

Veyám ¿que 'm faltava a mí?
Feya 'l que 'm dava la gana,
Vivia ab una germana
Que m'estima ab frenesi.
Ningú may me preguntava
Ahont anava y d'hont venia.
¿Volla sortir? Sortia
¿Que no 'm vull moure? 'M quedava
¿Que vull aná ab una part
y 'm vull llevar demati?
Llévathi! ¿que 'm fá a n' a mí?...
¿Que avuy tinch son? Léva 't tart!

Donchs aquesta santa pau
aquest viure tant tranquil
s'ha tornat guerra civil
y he passat de libre a esclau.
Si surto ¿hont vás? Torna luego!

Torno ¿D' hont vens? ¿Que has tardat!
No 'm moch, ja estich arreglat;
vinga espiciació de cego.

Que no estich d' humor... ¿Qui sab ahont tens are 'l pensament?
Al revés estich content?
Alguna 'n portas de cap.
¿Qu' estich desganat? Pótsé déus 'bè vist a la fulana.
Que l'endemá menjó ab gana
Ja 's coneix que 'l ha anat bè.

M' entreté un negoci bó;
Vuitdins de mala cara,
y a fer paus me diu encara
—Negocis! primer soch jo.
Miro a una dona. ¿Qué miras?
No la miro. Dissimulas
Calculo. ¿Perqué calculas?
Suspiro. ¿Perqué suspiras?
Sempre així! ¿Perqué no escrius?
Perqué escrius? ¿Perqué bada las?
Perqué parias? Perqué callas?
Perqué ploras? Perqué rius?
Es dir que un home no logra ni un quart de satisfacció
Vist aixó 'l Inquisició
¡Jo ho crech era está a cá 'l sogre.
¡Casarse! esgarrija 'l dirho
Jo no sé qui 'm vá enganar,
L'home que se 'n pot estar
y 's casa. mereix un tiro.

Y 'l mon diu que es conveniencia,
que s'ha de fé y que 'l solté
tamoch está gayre bé.
¡No hi ha poca diferencia!

Jo ' que hi fet no puch desferho,
mentres que 'l solté, es probat,
que quan estiga casat
sempre pot deitar de serho.

Jo comparo e matrimoni
a un circo ecuestre petit
ahont lo clown es lo marit:
sempre fa 'l paper de *Tomé*.
¿Quin benefici m' ha dut
a mí? ¡ap! El a ha guanyat.
Jo ' hi he donat l'ibertat
a cambi d'esclavitud.

Soltera, no a sava un dit
sense permís de seu pare,
casada ja 'l permís are
lo d'na ella a n' al marit

No anant l'en acompanyada
no podia moure un péu,
y aie vá per tot arreu
soleta, com ja es casada!

En fi, soltera era escava
del seu honor, y si queya
en un llas per ella feya.

¡Jera ella 'a que ho pagaval
Casada ja té un escu:
jo pago si no 'm surt hona.

Si, dels peccats de la dona
soch jo ' qui n vá geperut
Perque 'l mon esta montat
d'aquest modo tant estrany.

¡Oh! ja reprobó l'engany
pero 's i del enganyat.

Si ella té un desís d' amor
lo meu bon no n's atr pella.
No sé per quins cinch sous ella
m' ha d' administrar l'honor.

L'honor qu' es tant de icat
que s'aguanta per un fil.
¿Com puch viure jo tranquil
si me 'l té un menor d' edat?

¡Oh! y lo que a mí 'm sab més greu
es que jo no l'hi he donat.
L'hi dona asocietat
¿Com que no dona res seül!

En cap més contracte 's véu
tant cr' el designa tat:
jo pago 'l que el a ha tronat,
jo prech bitllets y ella tréu.

Aixó es un engany a mitjas.
es un contracte leoní:
vol jugá al dómimo ab mí
y 's queda ab totes las fitjas.

¡Oh! Y si un sapigués de cert
que 'l que ja será agrahit...
Pero 'l pobre del marit
com més hi fá més hi pert.

Dónali nom, amor, fé
posició, gloria a egría.
Néga li un capritxo un dia...
Ja estéu en paus; no 't déu re.

Y aixís vá seguint aquest inimitable trós en que un no sab que admirar més, si la naturalitat, l'agudesa ó l'humor filosófic.

L'obra vá ser rebuda ab grans aplausos; l'autor cridat a l'escena una infinitat de vegadas; y en l'execució vá distingirse sobre tot en Goula. La Mercé Abella poch senyora; y 'ls demés van contribuir al bon conjunt.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Fá poch més mesos moria a Ginebra 'l duch de Brunswick, legant tota la seva fortuna a la ciutat.

Lo consell municipal devant de un acte com aquets de

desprendiment, l'hi aixeca una estàtua dintre de un temple, gastantsi hi una pila de mils duros.
Lo monument s'inaugura ab tota pompa y solemnitat; y quan la cosa ja està llesta, surten los herèus del duchi de Brunswich, y ab los documents en regla, reclaman l'herencia del difunt.
Es l'últim grau de la mistificació

Are que la presència de Sarasate recorda al gran Paganini, vaig á contarlos una anècdota de aquest célebre violinista.
Anava un dia pèl carrer, y un pobre que demanava caritat, rascant un violi, l'hi demana una limosna.
Paganini 's registra las butxacas y troba que no duya un quarto. De prompte l'hi ve una idea: pren lo violi de las mans del pobre: coloca 'l sombrero á terra y comensa á tocar una de las pessas del seu repertori més inspiradas.
S'interromp la circulació del carrer: se forma un rotlló al rededor del artista, y acabada la execució de la pessa comensan á ploure monedas dintre del sombrero. Paganini las entrega al pobre y 's retira entre 'ls aplausos de la concurrència.

Guillém Forteza era tant original com atích.
Las sévas frases serian immortals, si poguèssin coleccionarse.
Un dia 's dirigi á l' Hartzembusch, demanantli una plassa en la biblioteca de Madrid; y en la sollicitut. l'hi deya:
—Hi ha una cosa més terrible que morir-se de fam, y es viure de fam!

ESQUELLOTS.

Ja veuen la reforma de la nostra fatxada.
Donchs sápigam y entengan qu' encare no hem acabat, y que, de mica en mica, aniran sortint altrás milloras, per correspondre al favor, cada dia creixent, que 'l públich nos dispensa.

Aixis com entre 'ls violinistas hi ha un Sarasate, entre 'ls editors espanyols hi ha uns senyors que 's diuen Montaner y Simon, que se 'n duhen la palma.
Si no fossen los primers d' Espanya, ho serian desd' are ab motiu de l' edició monumental qu' están fent del *D. Quijote de la Mancha*. ¡Ditxosos ells que tenen pit per tal empresa, diners per durla á cap y talent y bon gust per consagrar á Cervantes un monument editorial!
Lo paper y los tipos d' aquesta edició son inmillorables: los grabats admiran y 'ls cromos son verdaders quadros. Una edició semblant, per la qual s' han reunit tots los elements, l' inteligencia del cervantista senyor Benjumea per dirigirla, lo talent del malaguanyat Balaca per ilustrarla, y 'ls capitals de uns editors rumbosos per donarla á llum, honra no sols á una casa, sino á una ciutat.

Lo Liceo 'ns ha donat alguns disgustos, avants de posar l' *Africana*, que, segons diuen (jo ocupat ab en Sarasate no vaig poder assistirhi), vá sortir bastant conforme.
Macbeth y *Trovador* varen ser las dugas crossas de l' empresa, y francament, ab aquestas crossas no podia anar.
Del *Macbeth* ja varem ocupanse'n: del *Trovador* no més dirém que 'l tenor Sr. Arrighi, vá trobar lo que 's mereixia: una cosa pitjor que una xiulada; una ovació carnavalesca.
Aquest Sr. Arrighi, avants se deya *Miseri*.
No l'hi aprobo 'l cambi de nom. Pel públich serà sempre *Miseri*, ó siga 'l masele de la miseria.

Los hi recomano 'l número que publicarà demà *La Campana de Gracia*.
Conte una carta de un poble de fora, ilustrada per Pellicer; y no 'ls diria res més, perque 'l nom de 'n Pellicer basta per fer interessant un número de periódich, si no fos que la carta de un poble de fora es, una de las sévas obras més ben sentidas é interpretadas.

Aquest dia vá inaugurarse á cal bisbe la Academia de Sant Tomás.
Lo Rnd. Mossen Collell, impetuós sacerdot, vá llegir una poesia castellana titulada: *Ejercicios de un soldado*.
Y un tal Sr. Garriga vá llegir una poesia grega.
—¿La van entendre? vaig preguntar á un concurrent á la sessió.
—Fill meu, vá respondre'm: lo mateix que 'ns ha gués parlat en grech.

Diumenje vá haberhi revista de homeros.
Van ensajar una escala que té á la vora de vint metros.

Y 'l Sr. Fontrodona 's mirava aquells exercicis com un general quan contempla maniobrar á un seu exercit.
L' escala, sobre tot, es lo que més l'hi agradava al Sr. Fontrodona.
¡Y pensar que ni ab una escala de 20 metros lograrà may *escalar* lo puesto de arcadell!...

Nordenskjold, lo célebre capitá del Vega, que ha trobat lo pas per las regions polars del Est, ha rebut á Paris los més afectuosos obsequis.
Lo viatge que vá fer es molt arriscat, y á pesar de tot, vá realisar-lo sense perdre ni un sol home. Per formarse una idea del valor que 's necessita per dur á cap aquesta empresa, bastará saber que vá permaneix encallat en mitj del glás per espay de 9 mesos.
—¿Y no 'us feya por la mort? l'hi preguntava una dama.
Resposta del valent capitá:
—Quan un té la seguretat de sobre-viure, no 's pensa pas en morir.

A Paris lo jurat ha fallat, un d' aquests dias, una causa célebre.
Se traia de una dona seduhida, Maria Bière: lo seu Tenorio l'hi jura amor etern y ella s'hi deixa caure.
Maria es mare y 's véu abandonada.
Lo Tenorio vá realisant novas conquistas, y la jove, desesperada, l'espera un dia dintre de un cotxe, lo véu sortir del bras de un' altra dona y l'hi clava dos tiros de revólver.

Lo jurat entén en la causa, y Maria Bière es absolta.
Lo públich l'hi prodiga una ovació.
Are pregunto jo:—Si 's fá una ovació á la dona que ha caigut, ¿quántas no 'n mereix la obrera jove que treballa y resisteix totas las seduccions, guanyant apenas lo menester per viure?
Jo ja 'u veig: la societat actual per conmore's necessita una mica de estrépit, y res més apropósit per cridarli l' atenció que dos tiros de revólver.

A una dona de mon l'hi preguntavan:
—Escolta: si un amant te deixés, farias com Maria Bière?
Resposta:
—No 'u sé lo que faria; però es difícil que cap amant me deixi.
—¿Perqué?
—Perque jo soch sempre la primera en deixarlos á n' ells.

Dissapte al vespre dona 'l seu benefici en lo teatro Espanyol l' aplaudit primer actor D. Anton Tutau, estrenant un drama, arreglo del francès, titolat: *El cazador de águilas*.
No 'ls diré res més, sino que aquesta obra es original del mateix autor de *El registro de la policia*, que cada dia 's representa ab més bon éxit.

Ab lo cambi de préus que hi ha hagut en la transmissió de telégramas al extranger, se feya necessaria la publicació de unas tarifas telegráficas internacionals per us del comer, oficinas, agencias y particulars.
Aixó es lo que s' ha fet, venentse á 2 rals en la llibreria de 'n Lopez.

L' Abril, ab l' humitat y 'ls núvols, es un dels mesos més molestosos pèls infelissos que pateixen gola ó reumatisme.
L' altre dia vaig trobar á un amich meu, víctima de la primera d' aquestas enfermetats, que anava ranguent de una manera molt trista.
—¿Y aixó? ¿qué tenim? vaig preguntarli.
—Mira aquí, vá respondre'm. Ja 'u diu lo ditxo: pèl abril cada gota 'n val mil.

EPÍGRAMAS.

L' industrial senyor Roses sobre tot vol discutir y hasta quant vol sab mentir ab molta desfachatés.
Tothom le fá oposició Mes ell no fá cas de ré.
Puig sempre respont que t'è privilegi d' invenció

N. N.

Me vá dir ahí en Marsal qu' en Puig no estava bó, y vareig respodre jo:
—Doncas are 's diu Puig-mal.

J. N.

QUENTOS.

Davant del aparador de un rellotjer:
—¿Perqué hi ha tants rellotjes aquí? pregunta un pajés.
Y un de ciutat que l'acompanya, l'hi respon:
—Los hi posan perque si passen déu ó dotze personas. totas pugan veure l' hora.

Una actris molt dolenta pregunta á un periodista que freqüenta las taulas:
—¿Quin dia s' ocupará de mí al diari?
Resposta del periodista:
—Aixó ray, móri's y l'hi posarè l' anunci.

Un xitxarello á una nena molt corrida:
—¡Ay Soledad! Qué felis fora si pogués consagrarli la vida.
La xicota respon:
—La vida!.... Es massa: basta que 'm consagri la butxaca.

Un altre está enamorat de una dona del mateix género y un amich l'hi fá reflexions:
—Pero ¿qué trobas ab una dona aixis: ella no es pas molt guapa.
—No l'hi has vist aquellas dents!.... Tant blancas! Tant finas!...
—Si, no pot negarse: son unas dentetas capassas de menjarse una fortuna.

Dos subjectes disputan, y un d' ells esclama:
—Si tornas á dirme aixó, ab un tiro t' aixeco 'l cervell.
—Sento, diu l' altre, no poder fer lo mateix.
—Perque ets un cobart.
—No: perque tú de cervell no 'n tens.

La sogra de un amich meu está malalta, y 'ls metjes no l'hi entenen la malaltia. Després d' una consulta no 'n treuen res en clar.
—Es original exclama 'l metje de cabecera: hi ha sintomas los més estranys y contradictoris.
—Senyors meus, diu lo gendre: jo per la ciencia faig qualsevol sacrifici, y si consideran necessari ferli l' autopsia, per mi no hi ha cap inconvenient.

Un senyor molt aficionat á la música y á las noyas macas, está ab los ulls encandilats contemplant á una prima donna que canta un' aria.
—Tú, exclama un concurrent al teatro: mira aquel senyor: sembla un gat davant de un rossinyol.

En un cementiri de Paris, diu un periódich que hi ha un panteon de mármol, ab la següent inscripció:
AQUÍ JAU LA SRA. BERTRAND
esposa del Sr. Bertrand, marmolista.
Aquest monument ha sortit del establiment del marit.
Un altre d' igual—1.500 franchs.

Un home molt avaro vá comprar una mula.
Dormia ell en lo primer pis en un quarto situat sobre l' estable, y la primera nit de tenirhi la mula, sentia un soroll que no se l' explicava.
—¿Qu' es aquesta especie de garrich-garrach que hi sentit tota la nit? preguntava al carreter.
—Ay, ay: la mula que menjava.
—Es á dir, que á la nit las mulas menján.
—Si, senyor.
—Donchs ja veurás, demá la portas á fira y t'è la tornas á vendre. A casa mentres jo dormo, no vull que menjí ningú.

Etimologias.
Caballer vé de caball es á dir es un home que vá á caball.
Duch, es primera persona singular del present d' indicatiu del verb dur, y vol dir que dú cotxe.
Compte, vol dir que es pagan tots los comptes.
Bats: vol dir barar ab fortuna.
Y marqués vé de march: y vol significar que un titol de noblesa no es més que un march, y que lo principal es lo quadro, es á dir, l' home.

Una frasse de calavera:
—Per fer conquistas entre las donas del dia ¿sabéu lo que 's necessita? preguntava.
—No, digas,
—Pochs formas y molts fondos.

En una bojeria:
—Tú, diu un hoig á un altre. ¿Vols riure una estona? Mira, aném á tallá 'l cap á n' aquell qu' está dor-

mit. L' hi amagarem, y després quan se despertí, 'ns divertirem veyent que l' busca y no l' troba.
 —¿Y ab que l' hi tallarem? pregunta l' altre boig.
 —¿No diu que ab los diners tot se fá? Donchs mira: aquí l'uch sis quartos, l' hi tallarem ab aquests sis quartos.

TRENCA CAPS.

XARADAS.

I.
 Tothom primer vol estar,
 primera y segona es nom;
 també ho es tersa y segona
 y per cert gents espanyol.
 A la dos quarta y segona
 no voldria caure jo.
 Lo tot es lo nom d' un home
 com avuy ne corren poch.

FIDEL.

II.

A dos primera ha marxat
 aquest matí mon tu tres
 y are tbt que no ha tornat,
 per mes que ho diga l' Agnés.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Sense cap soch una bestia,
 sense qua soch dob'at,
 y ab cap y qua serveixo...
 per doná molts malts de cap.

CÓMIC D' HORTA.

MUDANSA.

Quan no hi soch me volen pendre
 soch do'sa, y entre animals
 y entre joves molt alegres
 casi sempre me veurás.

BABAU.

CONVERSA.

—Mi vaig á tirar de cap
 —¿Abont Josepó?
 —Ja ho hem dit jo y tu.

NATA MEL Y MATÓ.

CUADRAT NUMERIC.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horisontalment donguin un total de 25.

ARRES Y LLIMA.

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6 7—Un ex-ministre.
- 4 5 3 6 7 1—Lo que son las avias.
- 1 5 3 4 7—Un poble de Catalunya.
- 4 7 3 1—Un ball.
- 1 7 6—Un mineral.
- 3 7—Una nota musical.
- 4—Un consonant.

FREIXETA PETIT.

GEROGLIFICH.

—
 : :
 M S B
 I
 +
 VII VII
 E

TIBURON DE REUS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—Agravi.
2. IDEM 2.—Penu.
3. MUDANSA.—Nana, nena, nina, nona.
4. ANAGRAMA.—Mina, mani, iman.
5. LOGOGRIFO NUMERIC.—Batalladas.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Paulina.
7. COMBINACIÓ NUMERICA.—

9	5	3	7	2	8
3	8	2	5	9	7
7	8	5	2	8	3
8	2	7	3	5	9
2	3	8	9	7	5
5	7	9	8	3	2
8. GEROGLIFICH.—Com més all més animal.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23

—¿Tè un palco?—No senyor.—¿Una butaca?—No senyor.—¿Un asiento fixo?—No puch servirlo.—¿Donchs que 'm deixarán entrar al escenari?—Será plé.—¿Quan me 'n farian pagar de deixarme sortir de lacayo?

—Ay mamá ¡qué m' agradaria ser violi d' en Sarasate!
 —¿Perqué, filla mèva?
 —Perque 'l toca tant bè.

Los violinistas de la orquesta després d' haverlo sentit.

UN MANCO AL SEU VEHI:—Fassi 'l favor de picar á n' aquesta mà si es servit, que jo també vull aplaudirlo.